

حمل و نقل و توسعه پایدار پیاده محوری مطالعه موردی پیاده راه خیابان خیام شهر قزوین

صدف طباطبایی، رضا پیروزی

دانشجوی کارشناسی ارشد شهرسازی، دانشگاه علم و صنعت، Sadaf.Tabatabaee78@yahoo.com
دانشجوی کارشناسی ارشد شهرسازی، دانشگاه علم و صنعت، rpmarzpas@gmail.com

چکیده

با پیدایش عصر صنعت، استفاده از وسایل نقلیه به ویژه اتومبیل شخصی مورد توجه قرار گرفت و الگوی حمل و نقل به صورت پیاده به غیر از مواقع ضروری کنار گذاشته شد. امروزه بازگشت به مفهوم پیاده مداری، می‌تواند روزمرگی صنعتی و یکنواختی کسل‌کننده آن را جبران کند. هدف از این نوشتار، ارزیابی قابلیت پیاده مداری محور خیام شهر قزوین می‌باشد که به منظور دستیابی به این هدف در ابتدا با روش مطالعه اسنادی، چارچوب اولیه تدوین شده است. در ادامه و به روش پیمایش، اطلاعات محدوده مورد مطالعه جمع آوری گردید و در پی آن با استفاده از تحلیل عاملی در نرم افزار SPSS معیارها طبقه بندی شدند. پس از بدست آوردن نه عامل اصلی تاثیر گذار بر قابلیت پیاده مداری محدوده با استفاده از تحلیل رگرسیون خطی رابطه ی عوامل با رضایتمندی کلی مورد ارزیابی قرار گرفتند. نتیجه ای که حاصل شد نشان دهنده این است که، محور فاقد امکانات مورد نیاز شهروندان از قبیل آب خوری و سرویس بهداشتی و... می‌باشد که منجر به عدم رضایت عابران از محور می‌شود. در مرحله بعد با تحلیل قابلیت پیاده مداری محور مورد بررسی و اولویت بندی معیار ها به ارائه ی راهکارهایی برای بهبود وضعیت فعلی پرداختیم.

واژه های کلیدی: حمل و نقل پایدار، توسعه پایدار، قابلیت پیاده مداری، سلامت عمومی.